

(*Η δούκισσα Ντέ Χ... προς τον στρατάρχην Ντέ Ρισιέλι.*)

Η ΞΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Αγαπητέ μου δούξ,
Είμαι πολύ θυμωμένη μαζί σου σήμερα... Έχω τὰ νεύρα μου, θέλω νὰ γρονθίσω λιγάκι. Η χαμαριές μου έχουν άδειάξει... Σε ποιόν νὰ ξεθυμάνω λοιπόν; "Άς τὰ βάλω κι' εγώ μαζί σου, γιατί, μὰ την άλήθεια, τὸ άξίζεις!



Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Λοιπόν, φίλε μου, παραφέρομαι... Η μανία που σ' έπιασε νά με κατακτήσης, σε φέρνει σε παραλογισμούς! Κι' εγώ θυμωμένη, γίνομαι έξω φρενών, γιατί τὰ χαμωμάτα σου ανά δεν προέρχονται από άγάτη. Έχω πεπονηθεί ότι δεν μ' αγαπάς. Αλλά μονάχα τὸ πείσμα σου, επειδή δεν ξαναπέφτω τόσο εύκολα στὰ δίχτυα σου, σε κάνει νά παίρνεις τις πόξες αυτές του έρωτευμένου καί ηηότυπου...

(*Η ίδια προς τον ίδιο.*)

Έξω, δυστυχώς, ότι η πρώτη μου εκείνη άδυναμία καί ύποχώρησι στο ζώτε που μοίχανε, σούδωσε μερικά δικαιώματα άπάνω μου! Πιστεύω με όμως ότι δεν θά με ξανααυλαρώσει εύκολα. Δεν θέλω νά χάσω έντελώς την ηουζία μου. Θά μού τις γιατί! Απλούστατα, γιατί τότε, από έρωτισμό καί άξιοπρέπεια, δεν σούτα δίλες μου τις λίγρες, τις άνησιχίες καί τις άγωνίες που τράβηξα, όταν άρχισα ν' αντιλαμβάνομαι τὸν άστατο χαρακτήρα σου! Τι νάκανα, Θεέ μου; Νά σ' άφαινα; Νά έλανα νά σ' άγαπάω; Ρώτησα την καρδιά μου, μ' αυτή μοίστε πώς της λείπει η δύναμη γιά τέτοιο διάβημα! Πάλαμπα πολύ, αγαπητέ μου, πολύ, μέγρις όταν η λογική μουδέρειε μιά διεξοδό γιά την άγωνία μου: Νά πάνω μιά θεσία...

Αποφάσισα καί γώ νά θυσιάσω την άγάτη μου γιά σένα, μήπως καί μισορέσω νά κρατήσω τουλάχιστον τη φίλια σου...

Η προσπάθεια ήταν τρομερή... Τάραξε όλη την ύπαρξή μου... Ποτέ μου δεν τράνταξε την ψυχή μου σεισμός τόσο τρομακτικός, σαν κι' αυτόν που πέρασα! Νίκησα όμως, φίλε μου, νίκησα!... Ναι! Τὸ φρονάζω, μ' όλη μου τη δύναμη, ότι νίκησα, καί θά στο άποδείξω άμέσως παρακάτω, χωρίς ψέματα, χωρίς ύπεκρυφές... μ' όλη την ειλικρίνεια που κρύβει χαρακτήρας τόσο ντόπιος σαν τὸν δικό μου.

Λοιπόν: Ένώ ήσαν γιά εμένα άζόμια, καί θά είσαι γιά πάντα, δυστυχώς, τὸ εἰδωλό μου, ενώ όρι μονάχα σ' αγαπώ, αλλά καί σε λατρεύω, γλυκειά μου ψυχή, ενώ καί στο άκουσμα άζόμια της φωνής σου τρέμω καί σε λαχταρώ, έν τούτοις, όρι μονάχα τὸ νίκησα, όρι μονάχα ενουάριζα στα νεύρα μου καί σούκρυφα δίλωνε τους καϊνούς καί όλη την ταραχή που μοίφερνε η ματιά σου, αλλά έβανα καί κάτι που δεν ξανακούστηκε... που δεν μπορεί καί νά τὸ φανταστῆί άζόμια μιά γυναίκα που αγαπάει όσο σ' αγαπώ... Τι; Νά! Χαμογελοῦσα με έπεισενα νά προσταπεινὸ ύφος όταν μουδέρεις τις έρωτικές επιτυχίες σου της περασιμένης έβδομάδος; Καί σούδωσα μάλιστα καί συμβουλές πώς νά φέρεις καλύτερα καί γρηγορότερα στα δίχτυα σου τη μεροπύλα μαρκησία που αντίστοιχόταν στην πολιορκία σου! Θεέ μου! Πὸς ύποφρασε καί πὸς ύποφέρω άζόμια, πουλί μου αγαπημένο!

Τι νάκανα όμως; Έπρεπε με κάθε τρόπο νά σε κρατήσω κοντά μου... η παρουσία σου ένει άπαραίτητη γιά τη ζωή μου, γιά την ύπαρξή μου, σαν τὸν άέρα που άναπνέω...

Δεν μπορώ πειά, ύστερα άπ' όσα σου γράφω, νάχω την άπατήνη νά μου είσαι πιστός... Δεν έγω δικαιώμαι νά σ' εμπόδισω νά κηττάς άλλες... Θάμια όμως εύτυχής αν προλαβάνω κάθε επιθυμία σου, αν η φίλια σου μου μείνει, αυτή τουλάχιστον, πιστή... Τι νά κάνω, Θεέ μου; Πόσο είμαι ταραγμένη αυτή τη στιγμή... Πόσο ύποφέρω που σου τὰ γράφω αυτά!

Προτιμώ όμως όλη αυτή την άγωνία, όλο αυτό τὸ καθημερινό κουρέλιασμα, πεφτοντας στην αγχαλία σου, κάθε φορά που θά σ' έπιανε τὸ καρπίσιο!

Όχι! Χίλιες φορές όρι, μοναδική μου λατρεία! Θά κάνω βοράγιο καί θά συγκαταριθώ. Κι' αν χαμιά φορά θά βλεπής στη ματιά μου την άγωνία καί τη λαχτάρα που θά δομαίξῃ η ψυχή μου στο αντίρροπιά σου, μην κάνεις χαμιά άπολύτως άπάτεια νά με κατακτήσης! Έέρω το εκ τὸν σποτέρων ότι δεν θά νικήθω... Θά προτιμήσω νά ματώσω τὰ χείλια μου δαγκάνοντας τα άγρια με τὰ δόντια μου, αλλά δεν θά τους έπιτρέψω νά σ' άγγίσουν!

Έλα λοιπόν, αγαπημένο μου φίλε... Δείξε μου καί σὸ ότι η καρδιά σου ένει μεγάλη κι' εύγενική...

Αγαπητέ μου Στρατάρχα, καί σ' αυτή την επιστολή θά σε μαλώσω. Καί μάλιστα άυστηρά, χωρίς τις τρυφερές συγκαταβάσεις της προθεσυνής επιστολής μου. Καταλαβαίνω, με την ευφυη διαίωδηση, με τὸ σχετικὸ ένστικτο της γυναικας, που αγαπάει μάλιστα, ότι ό έρωτισμός σου ταπεινώθηκε λιγάκι άπ' όσα σου έγραφα... Σὺ όμως φέρθηκες, όπως δεν πρέπει νά φέρνονταν οι στρατάρχα της Γαλλίας, όταν ίδιος φέρουν τ' όνομά σου!

Καί θά στο πὸ τὸ άτολο, γιατί φοβόμια μήπως τὸ πῆρες τόσο που άπάνω σου, άπ' τις άλλεπάλληλες επιτυχίες σου, που δεν είσαι πειά σε θέσι νά καταλαβαίνεις τί κάνεις!

Πὸς ήταν ό λόγος που κάθησες γῆς καί μου άράδαισες με τόσο άναίδεια, γιά νά μὴν πὸ κινισμό, δίλες τις λεπτομέρειες του ραντεβού σου με την καρία Μισιλέν;

Μήπως νόμισες ότι θά ύποφάσω άπ' την έννευστική αυτή άρήγησι που μουδέρησες;

Τι νά σου πὸ, φίλε μου! Αν ήμουν στη θέσι σου, θά σταματοῦσα άμέσως τη φληναρία, γιατί θά με πάγωνε η έισωνία του χαϊωτάλου, με τὸ όποιο σε παραζολοῦσούσα όσο μιλούδες!

Α! Μὰ τὸν Θεό, θά σου τις δώσω γιά καλὰ σήμερα... Επυρέπεται σ' έναν τέφτηλιαν, σαν τί σένα, όρι μονάχα νά βασανίξῃ τις δυστηγομένες ένσεις που πέφτουν στην αγχαλία σου, άπ' άγάτη καί καλή τη πίστει, αλλά καί νά φληναρῆ ύστερα εις βάρος των, μπροστά σε άλλες; Ντροπιαί γιά λογαρισμό σου, αγαπημένο μου!

Είμαι νεαρός, η επιτυχίες σου σήσωσαν τὸ κεφάλι καί πουδ φοβόμια μήπως άργότερα θά βάλεις με την ύψηλο διοζληση, που θάξη την άναίδεια νά μὴν πέφτη κάτω νά την πατάς όταν σου κωνίση!

Λοιπόν, γιά τελευταία ίσως φορά, σου ύπογραμμίζω αυτή τη σύστασι:

Όταν ένας άνδρας βλέπει τις γυναικας σαν αντιζέμενα κατάρλληλα μοναχα νά κωνίση, όταν άφίνει τη μιά καί πιάνει την άλλη, όταν τις νομίζει χρήσιμες μονάχα γιά την προαγωγή του η γιά τὸ κερὶ του, τότε, φίλε μου, αυτός ό άνδρας ένει σωστή πληγή γιά την κοινωνία καί τελειως άκατάλληλος γιά μιά άληθινή φίλια...

Καί γι' αυτό θά είμαι πάντα δυστυχής, γιατί δεν είσαι σε θέσι νά εκτιμήσεις, όπως πρέπει, την άληθινή μου φίλια... Μάθε όμως, ότι θάμια μεν πάντα έτοιμος γιά τὸ κάθε τι, άρκει αυτό νά εξυπηρετή την εύτυχία σου, αλλά ποτέ συγγρόνος δεν θά σου κρύψω την άλήθεια... Αυτό σου τὸ ύπόσχομαι καί πάλι... Θά κηττάω άπάντα κάθε παραστράτημά σου, κάθε που θά κρινό άνάξιο γιά σένα καί θά σου δείχνω τὸν ίσιο δρόμο της άξιοπρεπείας καί της τιμής... Θέλεις πόνους, θέλεις θάμους!

Έτσι αντιλαμβάνομαι έγὸ τις ύποχρεώσεις μου σε σένα, γλυκέ μου, αγαπημένο μου, καί... φίλε μου. Γιατί ό, τι καί νά σου φράσω, στο τέλος, πάντα η καρδιά μου θά ζητήση τὸ μεριδίό της... Πάντα η καρδιά μου, που τόσο σονάει καί τόσο σ' αγαπάει, άφου άφήσει τη λογική νά σου πάλη την αναβαλλόμενο, ύστερα, στο τέλος, σπρώχνει την πένα μου, χωρίς νά θέλω, καί! χωρίς νά θέλω, καί με κάνει νά τελειώνω την επιστολή μου με λόγια άγάτης γιά σένα!

Δεν μπορώ λοιπόν, φῶς μου, νά της χαλάσω τὸ χαιτίσι, καί γι' αυτό σου στέλλω καί πάλι τη βεβαίωσι, ότι είσαι γιά μένα ό μοναδικός σωτὸς της ζωής μου... Ότι θά σβύσω άμέσως, μόλις καταλάβω ότι άρχισες εὸς νά σβίγης... Καί ότι θάμια γιά σένα η τρυφερή μαμιά σου, η άληθινή μιά άσθητη φίλι σου, καί η πὸ πιστή καί ειλικρινής αγαπημένη σου! Μονάχα ένα δεν θάμια πειά στο μέλλον... Παγκηδι στην αγχαλία σου!... Πάντα δική σου. X.

Μην καταχραστείς την άδυναμία μου, μη γίνεσαι τύραννός μου... Διηήσω με πρό παντός, θαύμασε την άπόφασί μου καί μη με άναγκάζεις με κανένα τομηρό διάβημα σου νά λάβω μέτρα πὸ σκληρά, που μονάχα την ψυχή μου, βέβαια, θά ματώσουν περισσότερο... Ένισχύσε με καί σὺ με άνάλογη πρὸς την άπόφασί μου διαγωγή, γιατί δεν άρκει νάσαι, γλυκειά μου άγάτη, ό πὸ έλκυστικός κι' ό πὸ άξιος λατρείας άνδρας της εποχής μας... Πρέπει άζόμια νάσαι καί ό πὸ ίπποτιζός!

Εύχομαι πάντα γιά την εύτυχία σου. X.

Π α ρ ί σ ι, 1716.

